

“मीठे बच्चे- यो बेहदको खेलमा तिमी आत्मारूपी कलाकार पार्टधारी हौ, तिम्रो निवास स्थान हो-स्वीट साइलेन्स होम, जहाँ अब जानु छ।”

प्रश्न:- जसले ड्रामाको खेललाई यथार्थ रीतिले जानेका छन्, उनीहरूको मुखबाट कुनचाहिँ शब्द निस्कन सक्दैन?

उत्तर:- यो यस्तो नभएको भए यस्तो हुन्थ्यो..... यो हुनु पर्छ- यस्ता शब्द ड्रामाको खेललाई जान्नेले भन्दैनन्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- यो ड्रामाको खेल जुम्मा जस्तै गरी घुमिरहन्छ, जे जे हुन्छ सबै ड्रामामा निश्चित छ, कुनै चिन्ताको कुरा छैन।

ओम् शान्ति। बाबाले जब आफ्नो परिचय बच्चाहरूलाई दिनुहुन्छ अनि बच्चाहरूलाई आफ्नो परिचय पनि मिल्छ। धेरैजसो बच्चाहरू धेरै समय देह-अभिमानि भएर रहन्छन्। देही-अभिमानि भएमा बाबाको यथार्थ परिचय हुन्छ। तर ड्रामामा यस्तो छैन। भन्न त भन्छन् पनि- भगवान परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ, रचयिता हुनुहुन्छ, तर चिनेका छैनन्। शिवलिङ्गको चित्र पनि छ, तर त्यति ठूलो त उहाँ हुनुहुन्छ। यथार्थ रीतिसँग नजानेका हुनाले बाबालाई बिसिन्छन्। बाबा हुनुहुन्छ नै रचयिता, अवश्य पनि नयाँ दुनियाँ रचना गर्नुहुन्छ, त्यसैले हामी बच्चाहरूलाई नयाँ दुनियाँको राजधानीको वर्सा हुनुपर्छ। स्वर्गको नाम पनि भारतमा प्रख्यात छ, तर केही पनि बुझ्दैनन्। भन्छन्- फलाना मरेर स्वर्ग गयो। तर त्यस्तो कहिल्यै हुन्छ र? अहिले तिमीले सम्झन्छौ- हामी सबै तुच्छ बुद्धिका थियौं, नम्बरवार त भनिन्छ नै। मुख्य रूपमा सम्झौनु छ- म यिनमा आउँछु, धेरै जन्मपछिको अन्तिम शरीरमा। यी हुन् नम्बरवन। बच्चाहरूले जानेका छन्- अहिले हामी उहाँका बच्चा ब्राह्मण बन्यौं। यी सबै हुन् ज्ञानका कुरा। बाबाले यति समयदेखि सम्झाइ नै रहनु भएको छ। नत्र बाबालाई पहिचान गर्नु सेकेण्डको कुरा हो। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गरौं भने तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ। निश्चय भएपछि फेरि कुनै कुरामा प्रश्न आदि उठ्न सक्दैन। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- तिमी शान्तिधाममा हुँदा पावन थियो। यी कुरा पनि तिमीले नै बाबाद्वारा सुन्छौ। अरु कसैले सुनाउनु सक्दैन। तिमीले जानेका छौ- हामी आत्माहरू कहाँका निवासी हौं। जसरी नाटकका कलाकारले भन्छन्- हामी यहाँका निवासी हौं, कपडा फेरेर स्टेजमा जान्छौं। अहिले तिमीले सम्झन्छौ- हामी यहाँका निवासी होइनौं। यो एक नाटकशाला हो। यो अहिले बुद्धिमा आएको छ- हामी मूलवतनका निवासी हौं, जसलाई मीठो, प्यारो शान्तिधाम भनिन्छ। त्यही शान्तिधाममा जानको लागि सबैले चाहना गर्छन् किनकि आत्मा दुःखी छ नि। त्यसैले भन्छन्- हामी कसरी फर्केर घर जाऔं। घरको बारेका थाहा नभएका हुनाले भड्किन्छन्। अहिले तिमी भड्कनबाट छुट्यौ। बच्चाहरूलाई थाहा भएको छ, अहिले तिमी वास्तवमा घर जानु छ। म आत्मा कति सानो बिन्दु छु। यो पनि आश्चर्य छ जसलाई कुदरत भन्छन्। यति सानो बिन्दुमा यति धेरै पार्ट भरिएको छ। परमपिता परमात्माले कसरी पार्ट खेल्नुहुन्छ, यो पनि तिमीले जानेका छौ। सबैभन्दा मुख्य पार्टधारी उहाँ हुनुहुन्छ, गर्ने-गराउनेवाला हुनुहुन्छ नि। तिमी प्यारा बच्चाहरूलाई यो अहिले समझमा आएको छ- हामी आत्माहरू शान्तिधामबाट आउँछौं। आत्माहरू कुनै नयाँ कहाँ निस्कन्छन् र, जो शरीरमा प्रवेश गर्नु होइन। आत्माहरू सबै परमधाममा रहन्छन्। त्यहाँबाट पार्ट खेल्न आउँछन्। सबैले पार्ट खेल्नै पर्छ। यो खेल हो। यी सूर्य, चन्द्रमा, तारा आदि के हुन्! यी सबै बत्तीहरू हुन्। जसमा रात र दिनको खेल चल्छ। कतिले भन्छन् सूर्य देवताए नमः, चन्द्रमा देवताए नमः...तर वास्तवमा यी कुनै देवताहरू होइनन्। यो खेलको विषयमा कसैलाई थाहा छैन। सूर्य, चन्द्रमालाई पनि देवता भनिदिन्छन्। वास्तवमा यिनीहरू यो सारा विश्व नाटकका लागि बत्तीहरू हुन्। हामी प्यारो शान्तिधामका निवासी हौं। यहाँ हामीले पार्ट खेलिरहेका छौं, यो चक्र जुम्मा जस्तै घुमिरहन्छ, जे जे हुन्छ त्यो ड्रामामा निश्चित छ। यस्तो भन्न मिल्दैन- यस्तो नभएको भए यस्तो हुने थियो। यो त ड्रामामा छ नि। उदाहरण जसरी तिमीहरूकी मम्मा थिइन्, जान्छिन् भन्ने ख्याल पनि थिएन। ठीक छ, शरीर छोडिदिइन्, ड्रामा। अब आफ्नो नयाँ पार्ट खेलिरहेकी छिन्। चिन्ताको कुनै कुरा छैन। यहाँ तिमीहरू सबै बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- हामी कलाकार हौं, यो हार र जितको खेल हो। यो हार-जितको खेल मायामा आधारित छ। मायासँग हारे हार हुन्छ र मायासँग जिते जित। यो गायन त सबैले गर्छन् तर बुद्धिमा ज्ञान अलिकति पनि हुँदैन। तिमीले जानेका छौ- माया के चीज हो, यो त रावण हो, जसलाई नै माया भनिन्छ। धनलाई सम्पत्ति भनिन्छ। धनलाई माया भनिदैन।

मनुष्यहरूले सम्झन्छन्- यिनीहरूसँग धेरै धन छ। अनि भनिदिन्छन् मायाको नशा हो। तर मायाको नशा हुन्छ र! मायालाई त हामीले जित्ने कोसिस गर्छौं। त्यसैले यसमा कुनै पनि कुरामा शंका गर्नु हुँदैन। कच्चा अवस्था भएकोले नै शंका उठ्छ। अहिले भगवानुवाच छ- कसका लागि? आत्माहरूप्रति। भगवान् त अवश्य पनि शिव नै हुनुहुन्छ, जसले आत्माहरूलाई भन्नुहुन्छ। कृष्ण त देहधारी हुन्। उनले आत्माहरूलाई कसरी भन्न सक्छन्। तिमीलाई कुनै देहधारीले ज्ञान सुनाउँदैन। बाबाको त देह छैन। अरु सबैको त देह छ। जसको पूजा गर्छन् उनलाई याद गर्न त सहज छ। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई भन्छन् देवता। शिवलाई भगवान् भन्छन्। उच्च भन्दा उच्च भगवान्, उहाँको देह छैन। यो पनि तिमीले जानेका छौ- जब मूल वतनमा आत्माहरू थिए तब तिमी देह थियो? थिएन। तिमी आत्माहरू थियौ। यहाँ बाबा पनि आत्मा हुनुहुन्छ। केवल उहाँ परम हुनुहुन्छ, उहाँको पार्टको महिमा गरिएको छ। पार्ट खेलेर जानुभएकाले नै पूजा हुन्छ। तर एक जना पनि मनुष्य छैन जसलाई यो थाहा होस्- ५ हजार वर्ष पहिला पनि परमपिता परमात्मा रचयिता आउनु भएको थियो, उहाँ हुनुहुन्छ नै स्वर्ग स्थापना गर्ने परमपिता परमात्मा। हरेक ५ हजार वर्षपछि कल्पको संगममा उहाँ आउनु हुन्छ, तर कल्पको आयु लम्बा-चौडा बनाएकाले सबै बिर्सिएका छन्। तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले बसेर सम्झाउँनु हुन्छ, तिमीले स्वयं भन्छौ- बाबा हामीले हजुरसँग कल्प-कल्प मिलन मनाउँछौं र हजुरद्वारा वर्सा लिन्छौं, फेरि कसरी गुमाउँछौं- यो बुद्धिमा छ। ज्ञान त अनेक प्रकारका छन् तर ज्ञानका सागर भगवानलाई मात्र भनिन्छ। अहिले यो पनि सम्झन्छन्- विनाश अवश्य हुन्छ। पहिला पनि विनाश भएको थियो। कसरी भएको थियो- यो कसैलाई पनि थाहा छैन। शास्त्रहरूमा त विनाशका बारेमा के-के लेखिदिएका छन्। पाण्डव र कौरवहरूको युद्ध कसरी हुन सक्छ!

अहिले तिमी ब्राह्मणहरू छौ संगमयुगमा। ब्राह्मणहरूको त कुनै लडाईं हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी मेरा बच्चा हौ अहिंसक, डबल अहिंसक। अहिले तिमी निर्विकारी बनिरहेका छौ। तिमीले नै बाबाद्वारा कल्प-कल्प वर्सा लिन्छौ। यसमा केही पनि मेहनतको कुरा छैन। ज्ञान धेरै सहज छ। ८४ जन्मको चक्र तिमी बुद्धिमा छ। अब नाटक पूरा हुन्छ, बाँकी थोरै समय छ। तिमीले जानेका छौ- अब यस्तो समय आउने छ जहाँ धनवानहरूलाई पनि अनाज मिल्दैन, पानी मिल्दैन। यसलाई भनिन्छ दुःखको पर्वत, अनाहकमा रगतको खेल (खुने नाहेक खेल) हो नि। यति सबै समाप्त हुन्छन्। कसैले गल्ती गर्छ भने उसलाई दण्ड मिल्छ, यिनले के गल्ती गरेका छन्? केवल एउटै गल्ती गरेका छन्, बाबालाई बिर्सि। तिमीले त बाबाद्वारा राजाई लिइरहेका छौ। अरु मनुष्यहरूले त सम्झन्छन्- मरियो कि मरियो। महाभारत लडाईं अलिकति मात्रै सुरु भयो भने मछौं। तिमी त बाँच्छौ नि। तिमी ट्रान्सफर भएर अमरलोकमा जान्छौ, यस पढाइको तागतद्वारा। पढाइलाई आम्दानीको स्रोत भनिन्छ। शास्त्रहरूको पनि पढाइ हो, त्यसबाट पनि आम्दानी हुन्छ, तर त्यो पढाइ हो भक्तिको। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई यी लक्ष्मी-नारायण जस्तो बनाउँछु। तिमी अहिले स्वच्छ बुद्धि बन्छौ। तिमीले जानेका छौ- म उच्च भन्दा उच्च बन्छु, फेरि पुनर्जन्म लिँदै लिँदै तल उत्रिन्छु। नयाँबाट पुरानो हुन्छ। सिँढी उत्रनै पर्छ नि। अहिले सृष्टिको पनि कला कम हुन्छ। चढ्ती कला भएको बेलामा यी देवताहरूको राज्य थियो, स्वर्ग थियो। अहिले नर्क छ। अहिले तिमीले फेरि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ- स्वर्गवासी बन्नको लागि। बाबा-बाबा भनिरहन्छौ।

हे परमपिता परमात्मा भनेर पुकार्छौ तर यो कहाँ सम्झन्छौ- उहाँ आत्माहरूका पिता उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ, हामी उहाँका बच्चाहरू फेरि दुःखी किन? अहिले तिमीले सम्झन्छौ दुःखी पनि हुनु नै छ। यो सुख र दुःखको खेल हो नि। जितमा सुख छ, हारमा दुःख छ। बाबाले राज्य दिनु भयो, रावणले छिन्यो। अहिले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- बाबाद्वारा हामीलाई स्वर्गको वर्सा मिलिरहन्छ। बाबा आउनु भएको छ, अहिले केवल बाबाको याद गर्नु छ अनि पाप काटिन्छ। जन्म-जन्मान्तरको शिरमा बोझ छ नि। यो पनि तिमीले जानेका छौ, तिमी कुनै धेरै दुःखी हुँदैनौ। केही सुख पनि छ- पीठोमा नून। जेलाई काग विष्टा समान सुख भनिन्छ। तिमीले जानेका छौ सबैका सद्गति दाता एक बाबा मात्रै हुनुहुन्छ। विश्वका गुरु पनि एउटै हुनुहुन्छ। वानप्रस्थमा गुरु बनाइन्छ। अहिले त सानाको लागि पनि गुरु बनाउँछन्- यदि मरे भने सद्गति हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- वास्तवमा कसैलाई गुरु भन्न सकिँदैन। गुरु उहाँ हुनुहुन्छ जसले सद्गति दिनुहुन्छ। सद्गतिदाता त एउटै हुनुहुन्छ। तर क्राइस्ट, बुद्ध आदि कुनै पनि गुरु होइनन्। उनीहरू आएपछि सबैलाई सद्गति मिल्छ र! क्राइस्ट आए, उनका पछि सबै आउन लागे, जति पनि त्यस धर्मका थिए। फेरि उनलाई गुरु कसरी भनिन्छ, जबकि लिएर आउनको लागि निमित्त बने। पतित-पावन एउटै बाबालाई भनिन्छ, उहाँ सबैलाई फर्काएर लैजानेवाला हुनुहुन्छ। स्थापना पनि गर्नुहुन्छ, केवल सबैलाई लैजाने भए त प्रलय हुन्छ। प्रलय त हुँदैन। सर्व शास्त्रमयी शिरोमणि श्रीमद् भगवद् गीताको गायन

गरिएको छ। गायन छ- यदा यदा हि....। भारतमा नै बाबा आउनु हुन्छ। स्वर्गको बादशाही दिने बाबा हुनुहुन्छ, उहाँलाई पनि सर्वव्यापी भनिदिन्छन्। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई खुसी छ- नयाँ दुनियाँमा सारा विश्वमाथि एक मात्र हाम्रो राज्य हुन्छ। त्यस राज्यलाई कसैले छिन्न सक्दैन। यहाँ त टुक्रा-टुकामा आपसमा कति लडिरहन्छन्। तिमीलाई त आनन्द छ। आनन्दमा रमाउनु पर्छ। कल्प-कल्प बाबाद्वारा हामीले वर्सा लिन्छौं भने कति खुसी हुनुपर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर तौपनि बिर्सन्छन्। भन्छन्- बाबा योग टुट्छ। बाबाले भन्नुभएको छ- योग शब्द निकालिदेऊ। त्यो त शास्त्रको शब्द हो। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर। योग भक्ति मार्गको शब्द हो। बाबाद्वारा बादशाही मिल्छ स्वर्गको, उहाँलाई तिमीले याद गर्दैनौं भने विकर्म विनाश कसरी हुन सक्छ? राजाई कसरी मिल्छ? याद गरेनौं भने पद पनि कम हुन्छ, सजाय पनि खान्छौ। यति पनि अक्कल छैन। यति बेसमझदार बनेका छन्। मैले कल्प-कल्प तिमीलाई भन्छु- म एकलाई याद गर। जीवन छँदै यस दुनियाँबाट मर। बाबाको यादबाट तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ र तिमी विजय मालाको दाना बन्छौ। कति सहज छ। उच्च भन्दा उच्च शिवबाबा र ब्रह्मा दुवै सबैभन्दा उच्च हुनुहुन्छ। उहाँ पारलौकिक र यिनी अलौकिक। बिल्कुलै साधारण टिचर हुनुहुन्छ। ती शिक्षकहरूले फेरि पनि सजाय दिन्छन्, उहाँले त स्नेह दिइरहनु हुन्छ। भन्नुहुन्छ- मीठे बच्चे, बाबालाई याद गर, सतोप्रधान बन्नु छ। पतित-पावन एउटै बाबा हुनुहुन्छ। गुरु पनि उहाँ नै हुनु भयो। अरु कोही गुरु हुन सक्दैन। भन्छन्- बुद्ध पार निर्वाणमा गए- यी सबै गर्फे हुन्। एउटा पनि फर्केर जौन सक्दैन। सबैको झामामा पार्ट छ। कति विशाल बुद्धि र खुसी हुनुपर्छ। माथिदेखि लिएर सारा ज्ञान बुद्धिमा छ। ब्राह्मणले नै ज्ञान लिन्छन्। न शूद्रहरूमा, न देवताहरूमा यो जौन हुन्छ। अब बुझ्न चाहनेले बुझ्छन्। जसले बुझ्दैनन् उनीहरूले छोड्छन् (मृत्यु हुन्छ)। पद पनि कम हुन्छ। विद्यालयमा पनि पढ्दैनन् भने पद कम हुन्छ। अल्फ बाबा, बे बादशाही। हामी फेरि आफ्नो राजधानीमा गइरहेका छौं। यो पुरानो दुनियाँ समाप्त हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बाबाले हामीलाई यस्तो नयाँ विश्वको राजाई दिनुहुन्छ जसलाई कसैले पनि छिन्न सक्दैन- यस खुसीमा रमाउनु पर्छ।

२) विजय मालाको दाना बन्नको लागि जीवन छँदै यस पुरानो दुनियाँबाट मर्नु छ। बाबाको यादबाट विकर्म विनाश गर्नु छ।

वरदान:-

एकको साथमा सर्व सम्बन्ध कायम गर्ने सर्व किनाराहरूबाट मुक्त, सम्पूर्ण फरिश्ता भव जसरी कुनै चीज बनाउँदा जब त्यो बनेर तयार हुन्छ तब किनारा छोडिदिन्छ। त्यसैगरी जति सम्पन्न स्टेजको समीप आउँदै जान्छौ त्यति सबैबाट किनारा हुँदै जान्छौ। जब सबै बन्धनहरूबाट वृत्तिद्वारा किनारा हुन्छ अर्थात् कसैमा पनि लगाव हुँदैन तब सम्पूर्ण फरिश्ता बन्छौ। एकको साथमा सर्व सम्बन्ध कायम राख्नु- यही ठेगाना हो, यसैबाट अन्तिम फरिश्ता जीवनको मंजिल समीप अनुभव हुन्छ। बुद्धि भङ्कन बन्द हुन्छ।

स्लोगन:-

स्नेह यस्तो चुम्बक हो जसले ग्लानि गर्नेलाई पनि समीप ल्याउँछ।